

— Τί πειράζει; εἶπεν ὁ Δακκολάρ. . .
Εἶνε πρῶτὸς περίπατος.

Δύο ὥραι ἐσήμαινον εἰς τι μεμακρυσμένον κωδωνοστάσιον. Ὁ Δακκολάρ ἐπανελάβε τὴν πρότασιν τοῦ παρεκάλεσε τὸν Λαυρέντιον νὰ μεινῇ ἐργαζόμενος μετ' αὐτοῦ.

— Ὅχι! ὑπέλαβεν ὁ Λαυρέντιος, τὸ εἶπα, μὴ τὸ ξαναλέγῃς.

Ὁ Δακκολάρ ἐνόμισεν ὅτι ἠννόησε τὴν ἄρνησιν.

— ὦ! εἶπεν, ἡξεύρω τί σὲ κάμνει· ἀνδιὰζης· αὐτοὶ οἱ κατεργαρέοι, μὲ τοὺς ὁποίους μὲ εὖρες, αὐτὴ ἡ ἐλσεινότης, αὐτὴ ἡ ἀθλία καὶ γελοῖα κατάστασις... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ σοὶ προτείνω αὐτό; ὦ! ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ! ἄλλα ἔχω κατὰ νοῦν. Ἀκουσε: εἰς τὴν Γαλλίαν τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν· ἐδοκίμασα τελευταίως νὰ εἰσαγάγω τὴν ληστείαν καὶ ἀπέτυχα... Ἡ Ἰταλία ναί, ὦ! ἐκεῖ! . . . Ἄ! ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀνέπτυξε τοὺς σκοπούς του: νὰ βαδίσῃ κατ' ὀλίγον μετὰ τῆς συμμορίας του μέχρι τῶν συνόρων τῆς Ἰταλίας, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς Πιεμόν, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων νὰ φθάσῃ εἰς Ἀπένιναν· ἐκεῖ θὰ ἐνήργει ἐλευθέρως! Αἱ περιστάσεις ἦσαν λίαν εὐνοϊκαί· ἡ χερσόνησος ἄπασα ἐτράχυστο ὑπὸ τῶν πολιτικῶν διαμαχῶν. Ὅποια ἐκστρατεία θὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος, εἰς τὸ βασιλείον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν Καλαβρίαν!

— Θὰ λάβω ἐντολήν, προσέθηκεν ὁ Δακκολάρ, ἀπὸ καμμίαν ἀπηλπισμένην μερίδα. Ὁ Φρά-Διάβολος ἐπέτυχε βαθμὸν συνταγματάρχου, διατί νὰ μὴ ἐπιτύχω ἐγὼ βαθμὴν λοχαγοῦ; Θὰ ἦσαι ὁ ὑπολοχαγός μου, εἶπε λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἀρνούμενος:

— Μὴ λέγῃς ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ, εἰ δὲ μὴ θὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν. . . Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν, ἐγὼ ἀφίνω τὸ γελοῖον αὐτὸ ὄνομα καὶ λαμβάνω πάλιν τὸ ἀρχαῖον πολεμικὸν ὄνομά μου, Ἀντώνιος Κρουζίνη.

— Ἀντώνιος Κρουζίνη! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀνασκιρτήσας.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Δακκολάρ, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ὄνομα; πιθανόν; διότι τὸ ἔκαμα διάσημον. . . ἄλλα αὐτὸ ἔγεινε πρὸ δεκαπέντε περίπου χρόνων, ὅτε σὺ ἦσο πολὺ νέος.

— Λοιπὸν ὠνομάζεσο ἄλλοτε Ἀντώνιος Κρουζίνη; ἐπανελάβεν ὁ Λαυρέντιος.

— Διατί μὲ ἐρωτᾷς; εἶπεν ὁ Δακκολάρ.

— Τότε... ἐγνωρίζεις τὸν Γεώργιον Δαλισιέ;

Ὁ Δακκολάρ ἀνεσκίρτησεν. Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν Λαυρέντιον καὶ ἰστάμενος ἐνώπιον αὐτοῦ μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς καὶ πάλλον στήθος:

— Τί ὄνομα ἐπρόφερες; εἶπε... Γεώργιος Δαλισιέ; . . . Εἶνε ἀδύνατον... ἤκουσε; νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ; . . . Πῶς; . . . ἀπὸ ποῖον; . . . διατί;

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι ἔπραξεν ἀφροσύνην καὶ προσεπάθησε νὰ διορθώσῃ αὐτήν.

— Θεέ μου! εἶπε μετ' ἀδιαφορίας, πῶς ἐξάπτεσαι! περίμενε ὀλίγον, τί διὰβολο!

Εἶπεν ὅτι ἐγνωρίζε τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ Λουβέν, καὶ διότι παρέστη κατὰ τὴν δίκην... Ἐπιστολή τις τοῦ Ἀντωνίου Κρουζίνη εὐρίσκετο μετὰξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς κυρίας Δαλισιέ.

— Κυρία Δαλισιέ! ποῖα; διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Δακκολάρ.

— Πῶς; ἡ δυστυχής, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσες εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

— Διάβολο! . . . δὲν εἶνε ἀλήθεια. . . δὲν εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ.

— Βεβαία, εἶν' ἀλήθεια. . . Καὶ ἂν σὺ ἔγραψες τὴν ἐπιστολήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνήγγελες εἰς τὴν δυστυχῇ γυναῖκα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ εἰσαι. . .

— Λοιπὸν ναί, εἰμαι ἐγώ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔγραψα, εἶπεν ὁ Δακκολάρ ὑποκώφως.

— Τότε λοιπὸν ἐφόνευσες τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου σου, τοῦ ἀρχαίου συντρόφου σου. . . ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἐκλαίεις τὸν θάνατον... διότι ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν. . . τὴν ἤκουσα. . . Τί θλίψις! Τί συμπάθεια! . . . Εἶχα λοιπὸν τότε πλέον τρυφερὰν τὴν καρδίαν ἀπὸ σήμερον. . . διότι συνεκινήθην ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνδιεφερόμην καθόλου.

— Σιώπα! σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ διὰ φοβεράς φωνῆς.

Εἶτα ὡς εἰ ὠμίλει καθ' ἑαυτόν:

— Πῶς ἦτο δυνατόν; ὁ ἄτιμος αὐτὸς Λουβέν δὲ μοι εἶπε. . . Ἀλλὰ τί! δὲν τὸ ἐγνωρίζε καὶ αὐτός. Ἀλλὰ διατί; Βλέπω ἀκούη τὴν σημειώσιν του καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς οἰκίας: «Μία γραῖα καὶ ἡ ὑπηρετήριά της». Τί ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα! ὦ! ἡ Τύχη. . . ὦ! ταλαίπωρος γυνή!

Καὶ περιεπάτει κάτω νεύων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς φοβεράς ἀναμνήσεως. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Λαυρέντιον ἡ ἀνάμνησις αὕτη εἶχεν ἐμποιήσῃ ἐπίσης ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν· ἀλλ' οὗτος ἐδίψα ἐκδίκησιν. Εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν φονέα τῆς μητρὸς του, ἐνῶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, τὴν μόλις φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ φέγγους τῆς ἡοῦς. . . Διατί ν' ἀναμείνῃ; διατί νὰ μὴ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν φονεύσῃ; Θὰ το κατάρθω, ἡσθάνετο τὴν ἰσχὺν νὰ καταρρίψῃ γίγαντα.

Αἱ σκέψεις αὗται ἀνεκुकῶντο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ.

Ἀφ' ἧς ὁ Δακκολάρ ἀνηγέρθη δι' ἀποτόμου κινήσεως, ὁ δὲ Λαυρέντιος ὀπισθοδρόμησεν.

— Ἀλλὰ, ἀνέκραξεν, αὕτη ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχεν υἱόν;

— Ναί.

— Υἱόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακκολάρ διὰ σπαρτακτικῆς φωνῆς, κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος Λουβέν ἔρριψε τὰς ὑπονοίας. ὦ! τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶνε ἄτιμον!

— Ναί, τόσῳ ἄτιμον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λαυρέντιος, ὥστε δὲν ἀπηξιώσας νὰ δεχθῇ τὴν μηχανορραφίαν ἐκείνην.

— Αἶ! τί σημαίνει; μὴπως ἐγνωρίζα τότε; Ἀλλὰ τί συνέβη ἔκτοτε; Τίποτε δὲν ἡξεύρω. Κατεδικάσθη; . . . ὦ! ὁ δυστυχής!

— Ὅχι, δὲν κατεδικάσθη. . .

— Ἀλήθεια! ἀλλ' εἶνε θαῦμα!

— Θαῦμα, εἶπες.

— Δυστυχισμένο παιδί! . . . τί ἀπέγεινε; . . . Τὸ γνωρίζεις; Ποῦ εἶνε;

— Εἶνε ἐνώπιόν σου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φοβεράς φωνῆς ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ.

— Σὺ; . . . σὺ . . . σὺ . . . ἐψέλλισεν ὁ Δακκολάρ καταπλαγείς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἱατρὸς κύριος Δουσατέλ ἦτο λίαν ἐνησχολημένος ἐν τῷ οἰκήματί του, δεχόμενος πολυαριθμούς πελάτας, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς του τῷ ἐκόμισεν ἐπὶ δίσκου τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ εἰσοδηματίου κυρίου Λαυρεντίου Νικέζ. Ὁ χρίσας τρέμων δὲ διέταξε νὰ εἰσαγάγῃσι τὸν νέον ἐπισκέπτην.

Ὁ συνέταιρος τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ εἰσῆλθε μεθ' ὕφους ἀγερώχου ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ κυρίου Δουσατέλ καὶ ἔλαβε καθίσμα πλησίον τοῦ ἱατροῦ, ὅστις δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παρατηρῇ διὰ βλέμματός περιέργου.

— Βλέπετε, ἤρξατο λέγων ὁ Λαυρέντιος, ὅτι εἰμαι συνεπὴς εἰς τὸν λόγον μου, ἐλθὼν ἐνταῦθα; Τώρα ἄς συνομιλήσωμεν, ἀγαπητὲ κύριε, περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία μὲ ἀναγκάζει νὰ ἔλθω ἐδῶ.

— Σὰς ἀκούω, διέκοψεν ὁ ἱατρός.

— Ὡς ἐνθυμίσθη, χθὲς σὰς εἶπον ὅτι ὁ κύριος Μάξιμος εἶνε ἐντελὴς ἀθῶος καὶ ὅτι δύναμαι ἐγὼ ν' ἀποδείξω εὐκολώτατα τὴν ἀθώότητά του διὰ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου, τοῦ ἀληθοῦς δολοφόνου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Τώρα προσθέτω, ὅτι πάντοτε ἐνεργῶ διὰ χρήματα.

— Ἀπὸ χθὲς ἐσκέφθην ὅτι εἰσθε ἐλσεινὸς καὶ αἰσχροκερδής.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ φιλοφρόνημα, τὸ ὁποῖον μοῦ κάμνετε. Τί πειράζει ἐν ἐπὶ πλέον κοσμητικὸν ἐπιθετον! Ἐξακολουθῶ. Εἰς τὴν προκειμένην ὁμως ὑποθεσιν δὲν ἐνεργῶ διὰ νὰ λάβω χρήματα.

Ὁ ἱατρὸς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ἐκπληκτος ἠρώτησε τὸν τυχοδιώκτην:

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν ἐνεργεῖτε;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θέλω χρήματα. Ἐπιθυμῶ τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσω ὡς τίμιος ἄνθρωπος, μὲ εἰσοδήματα ἀρκετὰ

καὶ μὲ σχέσεις ἐντίμους. Πρὸς τοῦτο ἔχω ἀνάγκην τῆς πολυτίμου συνδρομῆς σας.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἀπὸ ἐκπληξέως περιέπιπτεν εἰς ἐκπληξιν.

Ὁ Νικέζ, πάντοτε γαλήνιος, ἐξηκολούθησεν:

— Ἄλλως τε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιζητῶ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς καλῆς μου προθέσεως, εἶνε πρᾶγμα ἀπλούστατον: ἔν καλὸν συνοικέσιον.

— Συνοικέσιον!

— Μάλιστα, ἓνα καλὸν γάμον, ὅχι ὅμως δι' ἐμέ!

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Ἐξηγουμαι. Εἰς φίλος μου, νέος ἀξιόλογος καὶ μὲ σπουδαῖα προτερήματα, κάλλιστα ἀνατετραμμένος καὶ ἀριστα μορφωμένος, ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῇ νέαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε πολὺ καλὰ, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξασκεῖτε μεγάλην ἐπιρροήν. Ἡ κόρη αὕτη εἶνε πλουσιωτάτη καὶ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν φίλον μου προῖκα σημαντικὴν, ἡ ὁποία τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου θὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς μου.

Ὁ ἱατρός ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ προὐχώρησεν ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Νικέζ.

Ὁ τυχοδιώκτης ἠγέρθη ὡσαύτως.

— Ἄ! εἶπε γελῶν σαρκαστικῶς, μ' ἐννοήσατε ἐπὶ τέλους. Λοιπὸν! μάλιστα, πρόκειται περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ. Ἄς νυμφευθῇ τὸν φίλον μου καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης τὸν ἀληθῆ ἔνοχον τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου.

— Αὐτό, τὸ ὅποιον μοῦ προτείνετε, εἶνε ἄτιμον!

— Δὲν βαρύνεσθε!

— Κύριε!

— Ἄς τελειώνωμεν, παρακαλῶ. Δέχεσθε ἡ ἀρνεῖσθε τὴν πρότασίν μου; Ἐγὼ ὡς φίλος σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν δεχθῇτε. Δὲν δύνασθε τίποτε νὰ πράξετε ἐναντίον μου, διότι ἔλαβα ὅλας τὰς ἀναγκαῖας προφυλάξεις. Νὰ μὲ συλλάβετε, εἶνε ἀνωφελές, διότι δὲν θὰ εἶπω τίποτε καὶ θ' ἀναγκασθῶν νὰ μὲ ἀπολύσουν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ φίλος σας θὰ κλίνη πάντοτε ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς τρομερᾶς κατηγορίας.

Ὁ ἱατρός ἤκουε μετὰ τῆς μεγαλειότητος προσοχῆς τοὺς λόγους τοῦ θρασέος ἀγύρου.

Ἠγνύει τί νὰ πράξῃ.

Ἄ! ἐὰν ἦτο παρὼν ὁ κύριος Περνελέν καὶ τὸν συνεβούλευεν!

Ἐν τούτοις, πρὶν ἡ δῶση ὀριστικῆς ἀπάντησιν οἰκονομήσῃ εἰς τὸν ἀθλίον ἐκεῖνον, ἐσκέφθη νὰ ἱδῇ τὸν ἀνακριτὴν.

— Ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σας, ἀγαπητὲ ἱατρί! ἐὰν θέλετε, δύναμαι νὰ ἐπαυέλθω αὐριοι νὰ τὴν λαβῶ.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ φίλος αὐτός; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δουσατέλ σταυρώσας τοὺς βραχίονας καὶ παρατηρήσας ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν Νικέζ.

— Δὲν τὸν ἐμαντεύσατε ἀκόμη; Εἶνε ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἱατροῦ ἀπήστραψεν.

— Ὁ στενὸς φίλος τοῦ κυρίου Μαξιμου, προσέθετο ὁ Νικέζ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν αἰφνης μετὰ γαλήνης ὁ κύριος Δουσατέλ. Καταλαμβάνετε ὅτι δὲν δύναμαι σήμερον ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν αἴτησίν σας. Βραδύτερον ἔλθετε νὰ λάβετε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἐχει καλῶς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τοῦ κυρίου Δουσατέλ, ὁ ἐντιμότερος εἰσοδηματίας Λαυρέντιος Νικέζ, ἀπεχαιρέτισε τὸν ἱατρὸν καὶ ἐξῆλθε τοῦ σπουδαστηρίου του.

ΙΔ'

Τὰ σχέδια τοῦ Νικέζ.

Ὁ Νικέζ ἀναχωρήσας τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Δουσατέλ διηυθύνθη, διὰ βήματος ταχέως πρὸς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Καθὲ οἰκημα τοῦ φίλου του Καρόλου δὲ Βονεῖλ. Εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ εὗρε τὸν μαρκήσιον ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν καὶ ἑτοιμον ὅπως ἐξέλθῃ.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, κείμενον παραπλευρῶς τοῦ Καρόλου, ὁ νέος ἔνοικος, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Μπουβάρ, ὁ γνωστότατος ἡμῖν ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας.

— Ἦλθες τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος ἰδὼν τὸν Νικέζ εἰσελθόντα. Διατί ἐβράδυνες;

— Ἐπρεπε νὰ ἦσο σὺ εἰς τὴν θέσιν μου διὰ νὰ ἴδωμεν τί θὰ ἔκαμνες, ἀχάριστε!

— Ἐλα λοιπὸν μὴ θυμόνης καὶ δὲν σ' ἐπιπλήττω. Λέγε μόνον γρήγορα, διότι βιάζομαι νὰ ἐξέλθω μὲ περιμένουν εἰς τὴν Λέσχην.

— Ἐγὼ δὲν βιάζομαι διόλου, οὔτε μὲ περιμένουν πούθενά. Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῶν συμφερόντων σου, λάβε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἄκουσέ με.

— Σὲ ἀκούω. Τί νέα;

— Περὶ φημ.

— Ἄ! ἐπίτυχες;

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ φθάσω εἰς ἐπιθυμητὴν λύσιν.

— Πῶς ἐνήργησας;

— Ἄς καθίσω πρῶτον.

— Ἀλλά...

— Πηγαίνεις ἀργότερα εἰς τὴν Λέσχην.

Πλήρης νευρικῆς ἀνυπομονησίας ὁ μαρκήσιος ἐξέβαλε τὰ χειρόκτιά του καὶ ἔλαβε καθίσμα πλησίον τοῦ Λαυρεντίου.

— Πρὸ ὀλίγου εἶδον τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ...

— Τὸν ἱατρὸν...

— Μάλιστα. Μὲ ἐδέχθη φιλοφρονέστατα καὶ ἤκουσε μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰς προτάσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμα.

— Ἐτόλμησας;

— Βεβαίως. Ἐζήτησα διὰ σέ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ καὶ πιστεύω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνη σύζυγός σου!

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος ὁ μαρκήσιος, δὲν μὲ ἀπατάς;

— Διόλου. Ἐχω σχεδὸν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Μὲ ἐκπλήττεις! Τὴν ὑπόσχεσιν αὐ-

τοῦ! τοῦ ἱατροῦ, τοῦ φίλου τῆς Ἀλίκης.

— Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν ἐπιτύγχανε τὸ διάθημά μου, μήπως δὲν εἶχαμεν ἄλλο μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας;

— Ναί, τὴν ἀπαγωγὴν, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ὠμίλησας. Προτιμῶ ὅμως νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὕτη μὲ εἰρηνικὸν τρόπον.

Μεθ' ὃ προσέθετο:

— Θὰ νυμφευθῶ τὴν Ἀλίκην!

Ὁ Νικέζ τὸν παρετήρησε περιέργως.

— Δὲν μοῦ λέγεις, Κάρολε, σοῦ ἀρέσει αὕτη ἡ μικρά; Μὰ τὴν πίστι μου, εἶνε πολὺ ὠραία καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν τὴν ἀποκτήσω καὶ ἐγώ!

— Μὴ ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως, Νικέζ! σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

Ὁ Λαυρέντιος τὴν φορὰν ταύτην ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε προσεκτικώτερον τὸν συνένοχόν του.

Εἰς τὸ βλέμμα του ἐνυπῆρχεν αἰσθηματι ἀόριστον οἴκτου, περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς.

— Μοῦ... τὸ... ἀπαγορεύεις! εἶπε γελῶν σαρδώνιον, αἱ! βλάκα! Ἀκούς ἐκεῖ, μοῦ τὸ ἀπαγορεύει! Σκουληκι, ποῦ ἔμπορὸς νὰ σὲ συντρίψω ἀμέσως, νὰ σὲ πατήσω. Εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπω νὰ μὲ προσταζῇ ἄλλ' ἢ εἶνε, λησμονῶ καὶ σὲ συγχωρῶ αὐτὴν τὴν φορὰν.

Καὶ ἐγερθεὶς ὁ Νικέζ ἔκαμε βήματά τινα ἐντὸς τοῦ δωματίου. Τέλος ἔστη ἐνώπιον τοῦ δὲ Βονεῖλ, ὅστις τὸν παρετήρει κατατετρομαγμένος καὶ ἑτοιμος νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ συνεταίρου του.

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος· τί ἀνοησίας λέγεις! ἐὰν σὲ ἤκουαν!

— Αἱ! μόνον δὲν εἴμεθα; Ἡμπορῶ λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ναί, ἐὰν ἤθελα, δὲν θὰ συνελαμβάνετο ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Μαξιμος, ἀλλὰ σὺ, ὁ ἀληθὴς ἔνοχος τοῦ κακουργήματος, σὺ, ὁ δολοφόνος τοῦ πλουσίου κόμητος.

Ὁ Κάρολος περίφοβος ἠκροῶτο τῶν λόγων τοῦ συντρόφου του· μετὰ τρόμου ἐπειράθη νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινάς.

— Ἀφισέ με νὰ τελειώσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἐκ τύχης παρευρέθη εἰς τὸ ἐγκλημα σου καὶ σ' ἐβοήθησα. Ἐγὼ ἐσκέφθην νὰ ἐνοχοποιήσωμεν τὸν Μαξιμον, ἐγὼ διέπραξα τὴν κλοπὴν εἰς τὸ οἰκημα σου διὰ νὰ κρύψω τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ ὑδροκυανικὸν ὅξυ, ἐγὼ φροντίζω διὰ νὰ νυμφευθῇς μετὰ τῆς Ἀλίκης. Καὶ ἀντὶ τῶν σπουδαίων τούτων ἐκδουλεύσεων ἔρχεσαι σήμερον, οὐτιδανέ, καὶ μὲ ὑβρίζεις καὶ μὲ ἀπειλεῖς! Παρατήρησέ με κατὰ πρόσωπον! Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας εἶνε ὁ κύριος;

— Σὺ! καὶ δὲν γνωρίζω διατί ὀργίζεσαι.

Ὁ Νικέζ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀκουσε, εἶπε ταχέως ὁ Κάρολος. Ναί, ἀγαναγρίζω τὴν ἐξουσίαν σου καὶ θὰ σὲ ὑπακούω, ὅχι μόνον διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν συμφερόντων μου, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλην ἰσχυροτέραν αἰτίαν.

— Ποίαν;

— Δὲν τολμῶ...

— Ἔλα, λέγε!

— Λοιπὸν! ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ!

— Ἀσθεστος γέλως ἐξερχάγη τῶν χεῖ-
λέων τοῦ Λαυρεντίου.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος
μετὰ παραφορᾶς, τὴν ἀγαπῶ ὡς παρὰ-
φρων, τὴν λατρεύω.

— Τὴν ἀγαπᾷς ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Νι-
κέζ παρατηρῶν δι' ἀλλοκότου ὕφους τὸν
συνεταίρον του.

Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐσκέφθη βα-
θέως.

Μετὰ μικρὸν ἐπανάλαβεν:

— Καλὰ. Πήγαινε τώρα εἰς τὴν συν-
έντευξίν σου! Ἐγὼ θὰ μείνω ἔδω.

Ὁ δὲ Βονεῖλ ἔσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ
ἐκ τοῦ δωματίου του.

*
**

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἑτέρα συνδιά-
λεξις, φύσεως ὁμως πάντῃ διαφόρου, ἐ-
λάμβανε χώραν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου
Περνελέν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ δραστη-
ριοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας
κυρίου Μπουμπάρ.

— Εὐχαριστῶ, Μπουμπάρ, εἶπεν ὁ δι-
καστὴς ἐγερθεὶς πρὸ ὀλίγου ἀνεκάλυψα
τὸ καταλληλότερον μέσον, ὅπως συλλά-
βωμεν τοὺς δύο οὐτιδανούς, τοὺς ὁποίους
θ' ἀναγκάσωμεν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐ-
νοχὴν των. Μετ' ὀλίγον θὰ σὲς ἐξηγήσω
τὸ σχέδιόν μου. Τώρα, ἐπειδὴ εἶνε ἀργά,
σὲς ἀφίνω ἐλεύθερον. Μὴ λησμονεῖτε νὰ
μὲ ἔχετε πάντοτε ἐνήμερον τῶν δια-
τρεχόντων.

— Μείνατε ἡσυχος, ἀπεκρίθη ἐγερθεὶς
ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ. Καὶ ἀπεχαιρέ-
τισε τὸν ἀνακριτὴν.

Τὴν ἐπομένῃν, περὶ τὴν μίαν μ. μ. ὁ
ἱατρός Δουσατέλ ἐδέχετο εἰς ἐπίσκεψιν
τὸν κύριον Περνελέν.

— Ποία σοβαρὰ αἰτία σὲς φέρει κατ'
αὐτὴν τὴν ὥραν ἐνταῦθα; εἶπεν ὁ ἱα-
τρός ἰδὼν εἰσερχόμενον ἐν τῷ δωματίῳ του
τὸν ἀνακριτὴν.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἔμαθα γεγονότα
μεγάλῃς σπουδαιότητος, τὰ ὁποῖα πρέπει
νὰ σὲς διηγηθῶ. Καὶ κατὰ πρῶτον σὲς
λέγω ὅτι κρατοῦμεν τὸν ἀληθῆ δολοφό-
νον.

— Στοιχηματίζω ὅτι πρόκειται περὶ
τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ, εἶπεν ὁ κύριος
Δουσατέλ.

— Μάλιστα ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν
αὐτὴν δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ περὶ ποίου;

— Περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ.

— Τῆς Ἀλίκης;

— Μάλιστα. Ὁ Νικέζ αὐριοὺς θὰ ἔλθῃ
νὰ σὲς ζητήσῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν
πρότασίν του. Εἶπατέ του ὅτι δέχεσθε καὶ
ὅτι θὰ φροντίσετε νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ πρό-
τασίς του. Προσπαθήσατε νὰ κερδίσετε
τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ τὸν πείσετε
νὰ ἔλθῃ μίαν ἐσπέραν μετὰ τοῦ μαρκη-

σίου δὲ Βονεῖλ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου
δὲ Λομπρέ. Μὲ καταλαμβάνετε;

— Βεβαίως. Ἀλλ' ἀκόμη δὲν μοῦ εἴ-
πατε τίποτε περὶ τῆς Ἀλίκης.

— Ἀκούσατε. Χάρις εἰς τὸν Μπουμπάρ,
τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν ὑπάλληλον, τοῦ ὁ-
ποίου ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰς ἐκδου-
λεύσεις, γνωρίζω τὸν καταρτισμὸν συμ-
μορίας πρὸς ἀπαγωγὴν τῆς μνηστῆς τοῦ
Μαξίμου.

— Πρὸς ἀπαγωγὴν τῆς Ἀλίκης! ἀνε-
φώνησεν ὁ ἱατρός.

— Μάλιστα, ἔνεκα τῆς προικὸς τῆς,
τὴν ὁποῖαν θέλει λάβει ὁ Νικέζ αὐτός.

— Μ' ἐκπλήττετε! πῶς; συμβαίνουν
τοιαῦτα πράγματα;...

— Φαίνεται.

— Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσοι θρα-
σεῖς...

— Μάλιστα. Τὸ σχέδιον τοῦ ἀνθρώ-
που αὐτοῦ εἶνε ἀπλούστατον. Ἐπιθυμεῖ
τὸν γάμον τοῦ φίλου καὶ συνεταίρου του
δὲ Βονεῖλ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης
διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν προίκα τῆς νέας.

— Ἀ! τοὺς ἀθλίους!

— Μοῦ εἶνε εὐκολώτατον νὰ τοὺς συλ-
λάβω καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μάλιστα.
Ἐν τούτοις, προτιμῶ νὰ ἐνεργήσω κατ'
ἄλλον τρόπον, λίαν ἀσυνήθη. Πρὸς τοῦτο
ἀπαιτοῦνται εἰσέτι ὀλίγαι ἡμέραι.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη.

— Πολὺ καλὰ, ἀγαπητὲ ἱατρέ, τώρα
σὲς ἀφίνω.

— Χαίρετε.

Οἱ δύο ἄνδρες, θλιψκντες ἐγκαρδίως
τὴν χεῖρα, ἀπεχωρίσθησαν.

II'

Ἐν τῷ χορῷ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον, καθ' ἃς γεγο-
νότα σπουδαιότατα διεδραματίσθησαν. Ἡ
λύσις ἐπλησίαζεν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔμελλε νὰ δοθῇ
μεγαλοπρεπὲς χορὸς ἐν ταῖς αἰθούσαις
τοῦ μεγάρου τῆς οἰκίας Παυέν. Ὁ ἀριθμὸς
τῶν προσκεκλημένων ἦτο μέγας, εἰς τὴν
ἐκλογὴν δὲ τινῶν ἐξ αὐτῶν ὁ κύριος δὲ
Λομπρέ συνεβουλεύθη τὸν Περνελέν, Μά-
ξιμον καὶ Μπουμπάρ. Ἰδίως δὲ προσεκλήθη-
σαν πολλὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν «Ἀ-
ρικών».

Ἀπὸ πρωῒας ὁ Μάξιμος μετὰ τῆς μη-
τρὸς του εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέγαρον.

Πάντες ἦσαν ἀνήσυχοι καὶ διετέλουν ἐν
ἀδιαλείπτῳ ταραχῇ.

Τὴν μεσημβρίαν οἱ κ. Δουσατέλ καὶ
Μπουμπάρ συνεσκέφθησαν ἐν τῷ γραφείῳ
τοῦ κυρίου Περνελέν.

.....

Εἶνε ἡ δεκάτῃ ἐσπερινῇ ὥρᾳ.

Αἱ αἰθούσαι τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου
δὲ Λομπρέ, περικόμψως κεκαλλωπισμέ-
ναι, καὶ μετὰ μεγίστης καλλιαισθησίας
καὶ εὐπρεπειᾶς διακεκοσμημέναι, πληροῦν-
ται κόσμου ἐκλεκτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ, κατὰ
τὸ πλεῖστον, διακρίνει τις φυσιογνωμίας
τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας.

Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τέλος τῶν Παρι-
σίων παρευρίσκεται εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ
ἐσπερίδα, περὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ τύπος
δὲν ἔπαυσε νὰ κάμῃ λόγον.

Ἐν τοῖς διαφόροις κύκλοις καὶ ὁμί-
λοις φαίνονται πολλὰ μέλη τῆς Λέσχης
τῶν «Ἀρικών», προθύμως ἀποδεχθέντα
τὴν πρόσκλησιν.

Εἰς τινὰ ὁμίλον ζωηρὰ διεξάγεται συ-
ζήτησις, κινουσα τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἀλήθεια, Δουδουᾶ, δὲν εἶχες λάβει
μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν δὲ Φερουζόλ;

— Ναί, ἀγαπητὲ δὲ Βαρλάξ. Ἀλλὰ,
νομίζω, ἐτελείωσεν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἀ-
πολυθέντος τοῦ ὡς ἐνόχου θεωρουμένου.

— Ἐγὼ φρονῶ, διέκοψέ τις, ὅτι μυ-
στήριον κρύπτεται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, ἀντεῖπεν ἄλ-
λος.

— Ἐπίσης καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς
γνώμης.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε, κύριοι, νὰ μὴ
συμμερισθῶ τὴν γνώμην σας, εἶπε ψυχρῶς
ἕτερός τις τῶν ἀκροατῶν.

— Αἱ γινώμαι εἶνε ἐλεύθεροι, κύριε, ὁ
κόσμος...

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὲς διακόψω.
Καὶ κατὰ πρῶτον τί εἶνε κόσμος; Δύνα-
ται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς ἄνευ πάθους, ἄνευ
συμφέροντος, μετ' ἀποδείξεων ἀληθῶν; Ἡ
κρίσις τοῦ κόσμου, κύριε, τυγχάνει πάν-
τοτε ψευδής. Νομίζετε τὸν νέον αὐ-
τόν, τὸν κύριον Μάξιμον, ἔνοχον, καὶ ὁ-
μως δὲν φέρετε καμμίαν ὑπὲρ τῆς ἐνοχῆς
τοῦ ἀπόδειξιν. Ἐν τούτοις εὐρέθη ἄνθρω-
πος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ἀθῶν
ἀκριβῶς, διότι εἶνε ἀθῶος.

— Λαμπρὰ ὑπεράσπισις! ὑποκόμη, σὲ
συγχαίρω.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν δύο κεκλημένοι,
ἀγερώχως καὶ μετὰ βήμαπος σταθεροῦ
βαδίζοντες, εἰσῆλθον εἰς τὰς αἰθούσας.

Ἦσαν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ καὶ ὁ
κύριος Λαυρέντιος Νικέζ.

Ἀπαξ εἰσελθόντες, ὁ Κάρολος ἠρώτησε
τὸν σύντροφόν του:

— Πιστεύεις εἰς τὰ προαισθήματα, Νι-
κέζ;

— Οἱ ἀδύνατοι καὶ οἱ βλάκες τὰ πι-
στεύουν.

— Ὡστε εἶσαι ἐντελῶς ἡσυχος κατ'
αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Ἡσυχώτατος δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ χοροῦ οἱ στρό-
βιλοι διεδέχοντο τοὺς τετραχόρους καὶ
τούτους ἄλλοι χοροὶ, ἀδιακόπως χορευόν-
των τῶν κεκλημένων.

Μεγίστη εὐθυμία ἐπεκράτει.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ ἦτο ἀληθῶς ἡ
βασίλισσα τῆς ἐσπερίδος, μόνην ἀντίπα-
λον ἔχουσα τὴν αἰείποτε ὡραίαν Μαριών,
ἡ καλλονὴ τῆς ὁποίας προσεῖλκυε πάντων
τὰ βλέμματα.

Ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο πε-
ριστοιχισμέναι ὑπὸ τινῶν νέων. Ὅπισθεν
τῆς ἑδρας τῆς κυρίας Μαριών ἐκάθητο ὁ
κύριος Περνελέν, πρὸς τὸν ὁποῖον συχνὰ
στρέφουσα ἡ Νίνα, τὸν ἠρώτα μειδιῶσα
καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἦλθεν ;

— Ἀχρὶ τοῦδε ὁ ἀνακριτὴς ἀπήντα :

— Ὅχι, ἀκόμη !

Ἀκολούθως ἡ κυρία Νίνα ἔστρεψε καὶ παρετήρησε τὴν Ἀλίκη, ἥτις ἐνόει τὴν ἀξίαν τοῦ βλέμματος αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὰ μειδιάματα τῶν δύο γυναικῶν προσεκτικὸς παρατηρητὴς θ' ἀνεκάλυπτε μεγίστην ἀγωνίαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ὀρχήστρα παρεσκευάζετο νὰ παίξῃ νέον βάλς, ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ πλησιάσας τὴν Ἀλίκη, εἶπεν αὐτῇ :

— Ἦλθεν.

— Ἀ ! εἶπεν ἡ νεᾶνις ἐκβάλλουσα στόνον, ποῦ εἶνε ;

— Μετὰ τοῦ κυρίου Περνελέν.

ΙΓ'

Ἀπροσδόκητος λύσις.

Ὁ ἀνυπομόνως ἀναμενόμενος ἦτο ὁ Μπουβάρ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς εἰσελθὼν συνήντησε κατὰ πρῶτον τὸν ἀνακριτὴν, μεθ' ὃ συνανέμιχθη ἐτέροις ὁμίλοις.

Κατὰ τύχην ἐπλησίασε τὸν ὄμιλον, ἐν τῷ ὁποίῳ συνεζήτειτο, ὡς παρετηρήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, ἡ ὑπόθεσις Μαξίμου δὲ Φερουζόλ.

— Ὡστε εἰσθε πεπεισμένοι, ἔλεγε τις, περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νέου αὐτοῦ ;

— Ἐντελῶς, ἀπήντησεν ὁ Δυβουᾶ, καὶ ἡ ἀπόλυσις του μοὶ φαίνεται πάντῃ ἀνεξήγητος.

— Ἄλλως τε, προσέθετο ἕτερος, τὰ φαινόμενα εἶνε πράγματι ἐναντίον τοῦ Μαξίμου αὐτοῦ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, εἶπεν αἰφνης ὁ Μπουβάρ λαμβάνων καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

Οἱ νεανίαι ἐστράφησαν πρὸς τὸν νεοελθόντα, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐγίνωσκεν.

— Συγχωρήσατέ με κύριοι, ἐὰν λαμβάνω μέρος εἰς τὴν συζήτησίν σας. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸ ὄνομα πρῶτόπου τινός, τὸ ὁποῖον γνωρίζω, τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Μαξίμου, καὶ οὐδόλως συμμερίζομαι τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Δυβουᾶ. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὰ φαινόμενα ἦσαν ἐναντίον του, ἀλλὰ νεώτεραι ἀστυνομικαὶ καὶ ἀνακριτικαὶ ἔρευναι ἐβεβαίωσαν τὴν ἀθωότητά του.

— Ἐγὼ τότε μόνον θὰ βεβαιωθῶ περὶ ταύτης, εἶπεν ὁ κύριος Δυβουᾶ, ὅταν ἴδω συλλαμβανόμενον τὸν ἀληθῆ ἐνοχον.

— Τίς οἶδε ; ἀπήντησεν ὁ Μπουβάρ ἀπομακρυνθεὶς.

Πάντες ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ ταύτῃ ἀπαντήσῃ.

Ἡ συζήτησις ἔληξε καὶ οἱ νέοι ἐπλησίασαν εἰς τὸν κύκλον τῶν θαυμαστῶν τῆς Ἀλίκης, φειδρωτάτης οὐσης.

— Ὅθι μᾶς κάμετε ἐκπληξιν, δεσποινίς ! εἰπέ τις τῇ νεαρᾷ οἰκοδεσποίνῃ.

— Ἡ ἀνυπομονησία μας εἶνε μεγάλη, προσέθετο ἕτερος.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ικανοποιηθῇ, ἀπήντησεν ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ.

— Περὶ τίνος πρόκειται, δεσποινίς ; ἠρώτησε τρίτος.

— Δὲν συμπεραίνετε ; ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Ἀλίκη.

— Ὅχι, διόλου.

— Λοιπὸν πρόκειται περὶ μιᾶς ἱστορίας, ἀπλουστάτης, τὴν ὁποίαν θέλει μᾶς διηγηθῇ εἰς ... τῶν φίλων μας.

Πάντες προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐκπληκτοὶ οὐδαμῶς προσεδόκων τοιαύτην διακήρυξιν.

— Ἱστορίαν ! ἔστω, ἀφοῦ εἶνε ἐπιθυμία σας, εἶπε τῶν νεανιῶν τις, θὰ τὴν ἀκούσωμεν μετὰ προσοχῆς.

— Ὅθι εὐχαριστηθῶ πολύ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ οἰκοδεσποίνα.

Οἱ ἀκροαταὶ καὶ αὐθις ἐξεπλάγησαν.

Ὁ Νικέζ καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασαν εἰς τὸν ὄμιλον τῆς Ἀλίκης, ἥτις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀνεσκήρτησεν.

Αἰφνης ὁ Λαυρέντιος, ταπεινῶς ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ, εἶπεν αὐτῇ μεθ' ὅπως τελείου εὐπατρίδου :

— Ὅθι ἔχετε, δεσποινίς, τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ ᾄδῃ παρουσιάσω τὸν κύριον μαρκήσιον Κάρολον δὲ Βονεῖλ, μὴ τολμῶντα νὰ προσφέρῃ ὑμῖν τὴν ἔκφρασιν τῶν ταπεινῶν του προσαγορεύσεων ;

Ὁ κύριος Δουσατέλ, ὅστις μετὰ τοῦ κυρίου Περνελέν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ τολμηροῦ τυχοδιώκτου, εἶπεν αὐτῷ :

— Εἶνε θρασύτερος ἅφ' ὅ,τι ἐνόμιζον.

Ὡς πρὸς τὴν Ἀλίκη, αὕτη ὅλως φρικίῳσεν δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τῇ ὠμίλει.

Μετὰ βιαίαν προσπάθειαν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίθη μειδιῶσα :

— Εὐχαρίστως δέχομαι τὰς προσαγορεύσεις τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον.

— Ἀ ! δεσποινίς, εἶπεν ἐπιχαρίτως ὁ μαρκήσιος ἀναλαβὼν ἀπασαν τὴν ψυχραμίαν του.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ὅρος ; ἠρώτησεν ὁ Νικέζ.

— Ὅθι μέινετε ἐδῶ ν' ἀκούσετε μίαν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ διηγηθῇ εἰς φίλος μου.

— Μίαν ἱστορίαν ! ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Νικέζ. ἔστω, δεσποινίς. Ὅθι ἡμεθα πολὺ εὐτυχεῖς νὰ σᾶς γίνωμεν εὐάρεστοι.

— Ἰδοὺ ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

Πάντες ἔστρεψαν καὶ παρετήρησαν αὐτόν.

— Ἀ ! ἀγαπητὲ κύριε Μπουβάρ, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν νεοελθέντα, ἡ παρουσία σας ἀνυπομόνως ἀνεμένετο.

Ὁ ὄμιλος συνεπυκνώθη ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ εὐρίσκοντο οἱ δύο συνέταιροι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας προσποιήθη ἐκπληξιν.

— Δὲν με καταλαμβάνετε ; Παρακάλεσα τοὺς κυρίους αὐτοὺς νὰ εὐαρεστηθῶσι ν' ἀκούσωσι παρὰ τοῦ στόματος ὑ-

μῶν τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ τινῶν ὥρων μοὶ διηγήθητε.

— Ἀ ! δεσποινίς, μὲ φέρετε εἰς σύγχυσιν ἄλλως τε ἡ ἱστορία μου θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς κυρίους ;

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ὄμιλον ἐποίησαν κίνημά τι.

— Εἶνε ὀλίγον μακρὰ, εἶπεν ὁ Μπουβάρ.

— Ἀλλὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα, εἶπεν ἡ πλουσία κληρονόμος.

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, θὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Ὁ Νικέζ παρετήρησε τὸν Μπουβάρ. τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐπιθεωρητοῦ δὲν τῷ ἦτο ἄγνωστος. Μετὰ κόπου δ' ἐκρατήθη ὅτε ἤκουσε τὴν Ἀλίκη λέγουσαν :

— Πάντες οἱ κύριοι οὗτοι, ἀγαπητὲ κύριε Μπουβάρ, ἐγνώρισαν τὸν κύριον δὲ Φερουζόλ. Ἡ διήγησίς σας, ἀναφερομένη εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ δυστυχοῦς κόμητος, θέλει προκαλέσει τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον.

Οἱ παρεστῶτες ἐξεπλάγησαν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν :

— Θέλετε μᾶς διηγηθῇ ἴσως ἀποκαλύψει τινὰς, σχετικὰς πρὸς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ δυστήνου φίλου μας ;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἐκλονίσθη ἡσθάνθη τὸ ἔδαφος φεύγον ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ κενὸν ἀπειρον περὶ αὐτὸν σχηματιζόμενον. Ὡς πρὸς τὸν Νικέζ, οὗτος πλέον πεφοβισμένος καὶ μᾶλλον ἔντρομος τοῦ συντρόφου του, ἐφρικίασεν καθ' ἅπαν του τὸ σῶμα. Ἐντούτοις ἔσχε τὸ θάρρος καὶ παρετήρησε περὶ ἐαυτοῦ, ὅπως ἀνακαλύψῃ ἐξοδὸν δι' ἧς νὰ ἐξελεθῇ τοῦ κύκλου ἐκείνου. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν τῶν τύχην, οἱ ἄθλιοι εὐρίσκοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁμίλου συνεσφιγμένοι, οὕτως εἶπεν ἐξοδος οὐδεμία ὑπῆρχε καὶ ἐὰν προσεπάθουν ν' ἀναχωρήσουν βεβαίως θὰ παρετηρεῖτο ἡ ἀναχωρήσις των.

— Ἀρχίσατε, κύριε Μπουβάρ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἀναμένομεν ἀνυπομόνως, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βαρλαξ.

— Ἐὰν ἐπιτρέπετε, θέλω τιτλοφορήσει τὴν διήγησίν μου οὕτω : Τίνι τρόπῳ ἐδολοφονήθη ὁ κύριος κόμης δὲ Φερουζόλ.

Ἀναφώνησις ἐξῆλθε τοῦ στόματος τῶν ἀκροατῶν.

— Ἀλλὰ, εἰπέ τις, δὲν εἰσθε σεῖς ὁ δολοφόνος ;

— Ὅχι, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κύριος Μπουβάρ.

— Τότε πῶς ἠδυνήθητε νὰ μάθετε ...

— Ἀκούσατε. Ἡ διήγησίς μου ἀρχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς νεανίας τις ἀδίκως κοτηγορηθεὶς ὡς διαπράξας τὸ ἐγκλημα, ὁ κύριος Μαξίμος ἐγκατέλειψε τὴν Λέσχην τῶν « Ἀρικῶν », καὶ τελειώνει εἰς τὸ μέρος ἐνθα οἱ ἀληθεῖς ἐνοχοὶ ἔθεσαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Μαξίμου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς του πειστήριον ἄκρας σπουδαιότητος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Νικέζ καὶ ὁ μαρ-

κήσιος ἐνόησαν τὰ πάντα. Διὰ κινήσεως ταχείας ἤθελον ν' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ ὁμίλου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὕρισκοντο, καὶ νὰ δραπέτεύσων. Ἀλλὰ δὲν ἔσχον καιρόν. Ἀμφοτέροι συνελήφθησαν ὑπὸ στιβαρῶν χειρῶν, ἐνῶ συγχρόνως φωνή τις ἔλεγε :

— Μὴ κινηθῆτε, συνελήφθητε !

Ὁ Νικῆζ ἤθελον ν' ἀγωνισθῇ· ἀλλὰ προσδεθέντων τῶν βραχιόνων του δὲν ἠδύνατο νὰ κινήθῃ.

Ὡς πρὸς τὸν μαρκήσιον, οὗτος, ὡχρός, τρέμων, ἐπτοηκώς, κατρίτχυμένος οὐδὲ διενόηθη κἀν ν' ἀντιστῇ.

[Ἐπταὶ συνέχεια].

Π. Σ.

L. DES MALIS

Α Γ Γ Ε Λ Α

Διήγημα.

Τὴν ὀνόμαζον Ἀγγελαν. Καθ' ἐκαστην, ἐκ συνηθείας — ἦν οὔτε ἐμπόδιον οὔτε ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ — ἤρχετο εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἐξῆγεν ἕκ τινος χωνοειδοῦς ἐκ χάρτου θήκης κόκκους, καὶ αἱ περισσότεραι πᾶσαι τὴν κατέφθονον μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, περιβάλλουσιν αὐτὴν μετὰ τὰ περιχαρῇ καὶ εὐθυμα πτερυγίσματά των. Καὶ αἱ περισσότεραι τοῦ Ἀγίου Μάρκου εἶνε πολυάριθμοι.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, πρὸ τριῶν περίπου αἰώνων, οἱ πλεῖστοι τῶν φόρων ἀπετίοντο τοῖς ἰδιοκτηταῖς διὰ προϊόντων καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι «Φόροι ἐνιαύσιοι», ἠρίθμουν δὲ τοιοῦτους φόρους ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, τῶν ὧν, τοῦ βουτύρου, ἐπὶ τῶν ῥόδων αὐτῶν. Ἡ συνηθεῖα αὕτη εὐρηται ἐν Νορμανδίᾳ, ἀλλὰ ὑπὸ μορφήν μᾶλλον περιωρισμένην, παρὰ τοῖς εὐγενέσιν. Οἱ ἰδιοκτῆται, ἐκμισθοῦντες τὰ κτήματά των, ἐπιβάλλουσι καταναγκαστικῶς εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν των, ὁ μὲν παχεῖαν ὀρνίθια, ὁ δὲ μηλίτην οἶνον κατὰ τὸν τρυγητόν. Ἐν δὲ τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀπομακρυσμένη ἐποχῇ, ὁ Δόγης τῆς Βενετίας ἐδέχετο — κατὰ τινὰς τοῦ ἔτους ἑορτάς — καρπούς, πλακοῦντας καὶ ἄνθη. Σωματεῖον δὲ τι τῷ προσέφερε καὶ ζεῦγος ἀγρίων περιστερῶν. Ὁ Δόγης τὰς ἐθώπευε, τὰς ἡσπάζετο καὶ τὰς ἀπέστελλεν, ἄνευ βραδύτητος, ἐν τοῖς μαγειρείοις του.

Ἡμέραν τινὰ, ζεῦγος περιστερῶν, προαισθανθὲν ἀναμφιβόλως τὴν ὁδὸν ἣν ὁ Δόγης μετὰ τὰς θωπείας του τῷ παρεσκεύαζε, κατάρθρωσεν, ἀπαλλαγὴν τῶν δεσμῶν του, νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τοὺς χρυσοτεύκτους θόλους τῆς Μητροπόλεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

Μεγάλῃ φωνῇ ἀντήχησεν ἐκ τῆς πλατείας, ἔνθα πολὺ συνωστίζετο πλῆθος. Πᾶσαι αἱ Μητροπόλεις τότε ἀπελάμβανον τοῦ δικαίωματος τοῦ ἀσύλου, τὸ δὲ πλῆθος ἐπεκαλεῖτο τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ διὰ τὰς δύο δραπέτιδας περιστεράς. Ὁ Δόγης — παρὰ τὸ σύνηθες — ἐπευφημίας

τὸ γενναῖον τοῦτο αἶσθημα, κατένευσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ του. Ἐξέδωκε ψήφισμα χειραφετοῦν τὸ ζεῦγος τοῦτο καὶ τοὺς ἀπογόνους του, χορηγοῦν σύμμακα αὐτοῖς τὴν καθημερινὴν των τροφήν, ἀναλώμασι τοῦ δημοσίου. Ἡ Γερουσία ἐπεκύρωσε τὸ ψήφισμα. Τὸ εὐτυχὲς καὶ ἐλευθέρων ζεῦγος ἠτύχησεν. Ἡ οἰκογένεια ἐπολλαπλασιάσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετ' οὐ πολὺ δὲ κατέστη πολυάριθμος.

Ἀλλ' ὁ τροχὸς τῆς Πολιτικῆς εἶνε ἐπίσης μεταβλητός, ὡς καὶ ὁ τῆς Τύχης. Ὅθεν πρῶτα τινὰ τὸν ὀρίζοντα τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας ἐπεσκότισε πυκνὸν νέφος ἐπαναστατικῆς θυέλλης, διασεισάσης σύμπασαν τὴν Ἰταλικὴν Χερσόνησον. Τὰ ψήφισματα τοῦ Δόγῃ καὶ τῆς Γερουσίας κατέπεσον. Ἡ δὲ χορηγία τῆς ἀρχῆς ἐνὸς σάκκου κόκκων, ὡς καθημερινὴ τῶν περιστερῶν τροφή, κατηργήθη. Εἰς ποῖαν ἀμνηχανίαν ἤθελον περιστῇ τὰ χαυδιμεῖνα ταῦτα πτηνὰ, βέβαια πάντοτε διὰ τὴν ἀφρόντιδα τροφῆν των ;

Ὑπάρχουσι παντοῦ ψυχαὶ συμπαθεῖς. Τοιαύτη εὐρέθη καὶ ἐν Λομβαρδίᾳ. Κυρίως εὐγενὲς καὶ πλουσία, ὅλως συγκεκινημένη ἐκ τοῦ οἴκτου πρὸς τὰ ἀθῶα θύματα τῆς φοβερᾶς πολιτικῆς — τῆς τοσαῦτα πάθη τῇ ἀνθρωπότητι προξενούσης — ἀνεδέχθη τὴν ἐκ τοῦ βαλκαντίου τῆς πληρωμῆς τῆς καθημερινῆς των πτηνῶν τροφῆς.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἡ εὐεογέτις ἀπέθανε καὶ ἄλλη τὴν διεδέχθη. Ἡ διατήρησις τῶν γενναίων πράξεων εἶνε τόσον σεβαστή, ὅσον καὶ ἡ τῶν ἐθνικῶν σημαίων· συναντᾷ δὲ τις πάντοτε καρδίαν ἀφοσιωμένην, ἵνα ὑποστηρίξῃ ταύτας, ἀνεξαρτήτως τῆς σπουδαιότητος τῶν κινδύνων, οὓς διατρέχει. Οἱ Βενετοὶ ὑπερεχάρσαν βλέποντες τοὺς ξένους των ἐξακολουθοῦντας νὰ εὐρίσκωσιν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἀγίου Μάρκου καλὴν τροφήν καὶ κατοικίαν, καὶ ἡγάπων αὐτοὺς, ἀναλογιζόμενοι ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ἴσως τῆς πείνης, εἰ μὴ παρουσιάζετο καὶ δευτέρα εὐεργέτις· τόσον δ' ἡγάπων αὐτοὺς, ὥστε, ὅτε κατὰ τὸ 1849 ἡ Βενετία ἐπολιορκεῖτο καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατετρύχοντο ὑπὸ τῶν βασάνων φοβερᾶς πείνης, οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ καταστρέψῃ τὰς περιστεράς τοῦ Ἀγίου Μάρκου, Πάντοτε διετελέσαν ἱερὰ δύναμι τοῦ δικαίωματος τοῦ ἀσύλου.

Περισσότερον τῆς ἀριστοκρατίας, ὁ λαός, διατηρεῖ ἄπειρον ἀγάπην πρὸς τοὺς πετρεόντας οἰκήτορας τῆς γηραιᾶς Μητροπόλεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου· διατηρεῖ εἰσέτι τὴν φωνὴν τῆς συγγνώμης, ἣν τὸ πλῆθος ἔρριψε ποτε εἰς τὸν Δόγην. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐβλέπε τις ἐργάτιδα, προαφαιρουσαν κερμάτια τινὰ ἐκ τῶν ἡμερομισθίων τῆς ἵνα ἀγοράσῃ κόκκους διὰ τὰς περιστεράς τοῦ Ἀγίου Μάρκου. Τί λέγω; διὰ τὰς περιστεράς τῆς !

Ἡ Ἀγγελὰ παρευρίσκετο πάντοτε ἐπὶ τῆς πλατείας κατὰ τὸ τελευταῖον τῆς μεσημβρίας κύπημα· ἐνίοτε δὲν τὴν ἐβλέπατε ἀφικνουμένην, ἀλλ' αἱ εὐθυμοὶ κραυγαὶ τῶν περιστερῶν, σὰς ἀνῆγγelon τὴν παρουσίαν τῆς.

Ἐφθανε σκιρῶσα καὶ ἄδουσα, ἐν τῇ χειρὶ δὲ κρατῶσα τὸ χωνοειδὲς ἐκ χάρτου κυτίον, πεπληρωμένον κόκκων, καὶ παρακολουθουμένη ἐνίοτε ὑπὸ τῆς νεωτάτης ἀδελφῆς τῆς. Ἡνοιγον τὸ κυτίον, αἱ δὲ περισσότεραι περιπίπτανται, περιστρεφόμεναι μεθ' ὁρμῆς, ἐλαφραγῶν τὴν χεῖρα τῆς κόρης. Τινές, μὴ δυνάμεναι, ἐνεκα τῆς συμπυκνώσεως καὶ τοῦ θορύβου τῶν πτερυγισμάτων, νὰ πλησιάσων, περιεφέροντο σοβαρῶς κατὰ μέρος, μετὰ τὴν οὐρὰν κατὰ γῆς, μετὰ κυρτωμένον τὸν πρόλοβον, κυτῶσαι ἀνὰ ἕκαστον βῆμα τὴν κεφαλὴν δι' ὕψους ἰσχυρογνώμονος καὶ σκυθρωποῦ, συνοδευομένου δι' ἐμφαντικοῦ τρυγμοῦ. Ἡ νεανὶς ἐκάλει καὶ ἐκείνας παρευθὺς, τὰς περιέβαλλε διὰ τοῦ θωπευτικωτέρου μειδιάματος καὶ τοῖς ἔτεινε τὸ χωνίον ὁλάνοικτον.

Ἡ εὐνοία αὕτη τὰς ἐνεθουσίαζε, καὶ μετὰ τὸ φαγητόν, πτερυγίζουσαι ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ ὧμου τῆς τροφοῦ των, ἦν ἐλαφρῶς ἐρραμφοκόπουν, ἐν εἰδὲι εὐχαριστήσεως.

Κενομένου τοῦ χωνίου, ἡ Ἀγγελὰ συνηγε πέριξ αὐτῆς ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ περιστερεῶνος, διὰ μικρῶν τῆς γλώσσης πλαταγισμάτων, βεβαιουμένη δὲ περὶ τῆς παρουσίας ὅλων, ἐκτύπα τὰς χεῖρας, αἱ δὲ περισσότεραι, διαιρούμεναι εἰς ὁμίλους, παρεδίδοντο εἰς τὴν θελκτικωτέραν τῶν φαντασιῶν.

Αἱ μὲν ἀνυψοῦντο καθέτως, μέχρι τῆς στέγης τῆς Μητροπόλεως, καὶ τούτων κατερχομένων, ἄλλαι ἀνῆρχοντο. Οἱ ὁμιλοὶ διεσταυροῦντο, διήρχοντο σχηματίζοντες ἐναέριον τετράχρον καὶ, αἰφνης, ὡς εἰ ὑπήκουον εἰς τὰς προσταγὰς ἀρχηγούτινος, περιέπταντο μέτρα τινὰ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς νέας, χαράσσοντες κύκλους, ἐλλείψεις, ἐλικοειδεῖς γραμμάς· ταχύτατον τέλος γκαλότ, σκοτοδίνην ἐμποιοῦν.

Ἀπαντες, οἱ διὰ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου διερχόμενοι, ἴσταντο ἀπολαύοντες τοῦ παραδόξου τούτου θεάματος.

Ἡμέραν τινὰ, πλούσιός τις Ἀμερικανός, ἐραστὴς τῆς ζωγραφικῆς, ἐνεφανίσθη, καθ' ἣν ὥραν αἱ περισσότεραι παρεδίδοντο εἰς τὴν καθημερινὴν των ἐξάσκησιν, παρατηρῶν μετὰ περιεργίας τὴν πτώσιν τῶν πτηνῶν.

Ἐπανερχόμενος τὴν ἐπαύριον, ὡς καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρετήρει, ὅπερ ἐλάμβανε χώραν μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νεανίδος.

Τὴν ἐπλησίασε καί,

— Πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου ; τῇ εἶπεν.

— Ἀγγελὰ, κύριε, εἰς τὰς διαταγὰς σὰς.

— Ὁραῖον ὄνομα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἄγγελος διὰ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀνταγαπᾶται ὑπὸ τῶν ζῶων.

— Ἀχ ! κύριε, δὲν εἶνε αὐτό, μετὰ ἀγαποῦν, διότι καθ' ἡμέραν τοῖς φέρω τροφήν.

— Καὶ ἄλλοι τοῖς φέρουν τροφήν, ἀλλὰ